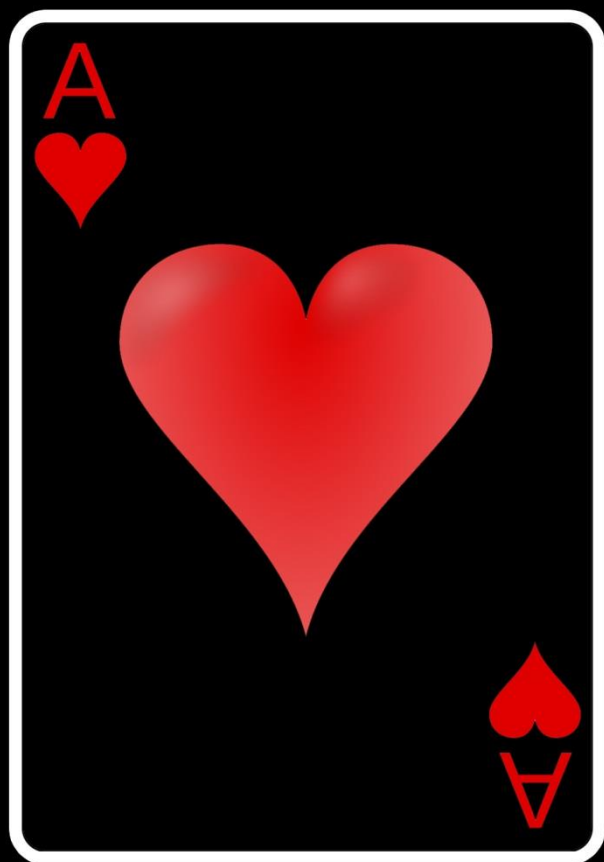

ZAHRAJME SA NA NEVERU

TOMÁŠ BENÍK

Tomáš Beník

ZAHRAJME SA NA NEVERU

Copyright:

Autor: Tomáš Beník

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-537-8 (ePub)

978-80-7512-538-5 (mobipocket)

978-80-7512-539-2 (pdf)

1

„Vítame všetkých televíznych divákov v našej relácii Silvester 2014! Taktiež tu vítam všetkých hostí, ktorí prijali...”

Silvester. Už zase. Človek, tak ako vždy, sa rozlúči so starým rokom, aby o polnoci, za zvuku a svetelných efektov čínskych výbušnín, privítal so šampanským v ruke ďalší rok s veľkým presvedčením, že bude lepší ako ten predchádzajúci. Tiež som mala takýto názor až do Silvestra tohto roka. Tento rok bol totiž niečím výnimočný. Udalosti, ktoré sa udiali, ma prinútili dúfať, že aj napriek ich šťastnému vyvrcholeniu pretrvá tento perfektný stav aj naďalej.

„Zlato, pod' ku mne!“ zavolať na mňa môj manžel z pohovky.

Konečne ma vytrhol z mojich myšlienok. Uvedomila som si, že stojím pred televízorom a môjmu mužovi bránim v pozorovaní programu. Neostávalo mi nič iné, ako si k nemu sadnúť. K môjmu takmer stratenému pokladu. K tridsaťpäťročnému fešákovi s vypracovaným telom a hnedou hrivou, vždy česanou dozadu.

Jeho nádherná tvár však bola na čas znetvorená modrinami. Moje telo sa ocitlo hneď vedľa jeho. Objal ma za ramená svojou pravou rukou. Keby na nej ešte nebol obväz, ani by som nepovedala, že bola pred pár dňami vykrútená.

„Chceš šampanské?“ opýtal sa.

„Teraz nie. Ale víno by mi padlo.“

„Červené alebo biele?“

„Červené.“

Vstal z pohovky, prešiel okolo stola, a zamieril na chodbu. Volá sa Milan. Pre niekoho celkom obyčajné meno, avšak pre mňa znamená celý môj svet. Takmer sa mi ho podarilo stratiť. Kto by potom zahnal moje zúfalstvo? Kto by ma mohol ešte milovať, ak nie on?

Teraz viem, že spomienky, ktoré by mali byť človeku skryté, sa vždy v pravý čas vyjavia v celej svojej sile. Moja pravá dlaň pretrela modré oči. Ako keby sa snažila z nich zotrieť tie spomienky, premávajúce sa pred očami.

„... a teraz si spomenieme desať najsmiešnejších okamihov tohto roka!“ ozval sa moderátor z televízie.

Ten zázračný predmet japonskej výroby ma zbavil tých myšlienok. Ďakujem mu z celého srdca!

„Tak som našiel nejaké Bordeaux. Môže byť?“ opýtal sa, keď sa zjavil predom mnou s fľašou v ruke.

„Samozrejme.“

Ani na okamih nezaváhal. Zobral vývrtku a za pár sekúnd otvoril s pokojom Angličana fľašu. Najprv nalial mne, potom sebe.

„Tak na čo si pripijeme?“ opýtal sa, keď sme obidvaja držali poháre s vínom.

„Na nás, môj najdrahší!“

„Máš pravdu. Na nás,“ odpovedal a jemne štrngol svojim pohárom o môj.

Znova sedel vedľa mňa, znova ma objal. Znova som si odpila, no potom môj pohár smeroval na sklenený stôl pred nami. Moje oči sa znova pozreli naňho. Elegantné čierne nohavice, fialová košeľa... aspoň doma by sa mohol normálne obliecť. Potom sa moje oči zastavili na mne. Modré, úzke šaty, končiace pár centimetrov nad kolenami, s veľkým výstrihom. No dobre, ani ja nie som oblečená v domácom. Znova ten pohľad naňho.

Spomienky, ktoré pred pár sekundami zmizli, sa znova objavili.
A tentoraz ich nepreruší nič...

2

Všetko sa to začalo 21. marca. Konečne nastala jar, aj keď teplomer a počasie za oknami nášho luxusného bytu hovorili niečo iné. Sneh, teplota pod nulou. Úplné jarné počasie. Nervózne som sa pozrela na hodiny na stene. Zistenie času vyvolalo vo mne ešte väčšiu nervozitu. Bolo pol piatej. O piatej máme byť na oslave narodenín mojej sestry, a môj manžel zase mešká. Kde môže byť? Čakám ho už o tretej. Keby som nemala auto v servise, moja nervozita by neexistovala. S manželom by som si to vybavila potom. Aj tak by mi povedal výhovorky v štýle „...mali sme poradu,“ alebo „...mal som dôležité jednanie.“

Mal by si už konečne vymyslieť inú výhovorku. Každá žena by ho začala podozrievať z nevery. Už aj mňa pochytili takéto myšlienky. Ale stále mu verím. Vždy ma niečím presvedčí. Raz je to luxusnejšia večera, inokedy výlet... A tak ďalej.

Zrazu zarachotili kľúče vo vchodových dverách.

„Miláčik, som doma!“ ozval sa jeho sladký hlas v predsieni.

„Kde si bol?“ zaznela moja otázka s hlasom policajnej vyšetrovateľky.

„Kde by som bol... V práci! Mali sme zasadanie.“

A je to tu opäť! Od tejto chvíle moja dôvera v môjho manžela klesla o desať percent. Avšak podozrenie, že má inú, vzrástla o dvadsať percent. Pozrela som sa do zrkadla. Moje oči uvideli nádhernú, mladú ženu s dlhými hnedými vlasmi, voľne zakrývajúcimi ramená, v tmavozelených šatách po kolená. Žeby takúto ženu podvádzal? To sotva...

Zrazu sa objavil za mnou a pobožkal ma na krk. Najprv som sa mierne zľakla, no napokon ma jeho umenie zvädzania donútilo nechať ho pokračovať v jeho činnosti. On však prestal a pozrel sa do zrkadla.

„Si nádherná,“ povedal svojím sladkým hlasom.

Otočila som sa a moje ruky jemne objali jeho šiju. Nasledoval bozk na pery.

„Ako si sa mal v práci?“

„Výborne! Ozaj. Niečo som ti priniesol.“

Vytrhol sa z môjho zovretia a smeroval znova na chodbu. Po chvíli sa vrátil s kyticou ruží.

„Tie sú nádherné. Ľubica bude mať radosť,“ povedala som s úsmevom.

„Nekúpil som ich tvojej sestre. Tie sú pre teba.“

„Vážne?“

„Áno. Sú tvoje.“

Prestala som ho podozrievať z nevery. Začínam prekypovať šťastím. Tak u ženy je normálne, že sa nálady zmenia z minúty na minútu.

„Idem ich dať do vázy.“

„To by si mala. Aby neuvädli. Potom môžeme vyraziť.“

„Dobre, že si povedal. Mali by sme sa poponáhľať.“

Rýchlo som schmatla prázdnu sklenenú vázu zo stola a utekala do kúpeľne. O chvíľu už stála váza s ružami na stole v obývačke. Také boli nádherné. Nemohla som od nich odtrhnúť zrak.

Vtom mi niečo preletelo hlavou. Tak dlho mi žiadne kvety nekúpil, a zrazu mi prinesie veľkú kyticu?

Predsa mi ich priniesol mi ich z lásky. Alebo nie? Takéto kytice však prinášajú chlapi len v tom prípade, keď si chcú vyžehliť nejakú nerest', ktorú spôsobili svojej manželke. Je to predsa všeobecne známy jav, známy len nám, ženám. Je to jednoduché. Taká hra na manželkinu psychiku. Ich nežnejšia polovička, okúzená takým darom, nepríde na nič, a oni s čistým svedomím môžu páchať ďalšie neresti... Čo ma to napadá? To by mi nikdy neurobil. Ved' len mňa miluje! Dokonca mi to slúbil pri oltári!

Pozrela som sa na svoj svadobný prsteň. Slzy sa mi začali tísnuť na očiach. Z posledných síl ich zastavila moja vôľa. Ved' nemám žiadne dôkazy o jeho nevere. Pokiaľ ich nebudem mať, tak manžel mi nie je neverný a hotovo. Nebudem ako tie hysterické potvory, prenasledujúce svojich manželov na každom kroku.

„Miláčik, čo sa deje?“ prerušil ma z myšlienok Milan.

„Ale nič. Len obdivujem tie ruže.“

„Mali by sme už ísť,“ poznamenal.

„Hej. Už ideme.“

Prišla som k nemu. Usmial sa na mňa.

„Trochu si ťa upravím.“

„Ale ved' vyzerám perfektne.“

Aj vyzeral. Drahý oblek. Drahé poltopánky. V jeho zamestnaní je oblek ako uniforma.

„Ukáž! Golier máš trochu rozhádzaný.“

„Čo? Nie, nie. To je dobré, to...“

„No tak! Nech vyzeráš ako...“

Stačil mi len jeden pohľad. Len jedno mihnutie okom, plus tá šmuha od rúžu na golieri jeho košele, nepatrne pripomínajúca pery, a všetky pochybnosti sa do bodky naplnili. Všetko zrazu vražedne sedelo.

„Čo to je?!“

„Ja ti to vysvetlím...“

Prásk! Silno zaznela facka na jeho líci. Úder bol taký silný, že si Milan, inak silný chlap, sadol na pohovku.

„Ty neverná sviňa!“ zakričala som naňho.

„Upokoj sa, prosím ťa! A nekrič!“ prosil ma Milan.

„Nech to počujú všetci! Nech počujú, ako sa ťaháš s nejakou štetkou za mojím chrbtom!“

Milan prudko vstal a schytil ma za ruky.

„Upokoj sa!“

„Pusti ma, ty sviniar!“

„Ja som ti nebol neverný!“

„Nie? Mohla som to tušiť! Stále si prichádzal domov neskoro. Stále si sa vyhováral. A teraz toto!“

„Ja ti to...“

„Nič mi nevysvetľuj!“ zaznel môj ukričaný hlas cez celú bytovku. Odišla som do našej spálne. Dvere za mnou sa silno zabuchli. Slzy, doteraz zadržované, vytryskli ako dva rozvodnené potoky, a rozmazali čiernu farbu z mojich rias po celej tvári. Lahla som na posteľ a plakala. Prišlo totiž kruté uvedomenie. Celý môj harmonický svet sa zrútil ako domček z karát.

3

Na oslavu narodenín mojej sestry som nakoniec išla bez manžela. Ten smrad, dúfam že bude už čoskoro exmanžel, mi aspoň nechal kľúče od svojho auta na stole a sám odišiel. Je mi jedno, kam.

Cestou manželovým čiernym BMW som sa dala trochu dokopy. Predsa len, cesta z Bajkalskej ulice do Záhorskej Bystrice trvá nejakú tu minútu. Meškala som len päť minút, čo bol na moje pomery veľký úspech.

Cestou ma ale chytali čudné myšlienky. Naozaj ma môj manžel podviedol? Nebolo všetko unáhlené? Ale ako by sa čistou náhodou vzal rúž na jeho košeli? Bud' je totálne nešikovný, čo je fakt, alebo mu ho tam vtisla nejaká fľandra, keď ho bozkala po krku. Ale to by mal aj krk od rúžu. Žeby si tu jedinú škvrnu na košeli nevšimol? Blbec jeden...

Ešte šťastie, že sa moje premýšľanie vždy vypne v ten správny čas. Keby sa nevyplo, musela by som prechádzať cez niekoľko

okolitých ulíc, aby sa moje auto opäť zjavilo pred domom, kde býva moja sestra. Iní ľudia by sa dokázali otočiť na konci ulice alebo na najbližšom voľnom parkovacom mieste, ale toto nie je môj prípad. Sama sa čudujem, ako sa mi pred pár rokmi podarilo prekľučkovať s autom pomedzi kužele, zaparkovať a dostať vodičák. Asi to bolo tým, že policajt bol zaneprázdnený telefonovaním a inštruktor mojím výstrihom. Tak som si šťastne odpovedala.

Na oslave nechýbali, samozrejme, otázky na môjho manžela. Mám sto chutí zakričať, že ma podviedol, ale ovládla som svoje pudy a s úsmevom odpovedala na otázky. Len moja sestra na mne cítila, že je niečo v neporiadku. Vždy vycíti, keď visí vo vzduchu problém. Ja to dokážem vycítiť tiež. Je to dar, ktorý máme len my dve rozvinutý viac, ako ostatní.

Keď už oslava dospela do bodu, v ktorom všetci hostia sedeli, popíjali, pozerali televízor, nudili sa, využila Ľubica príležitosť a zavolala ma do kuchyne.

Keď som sa zjavila v kuchyni, schytila ma za ruku a odtiahla ma do spálne.

„Tak čo sa deje?“

„Čo by sa malo diať?“

Pre túto blondínku so zelenými očami som ako otvorená kniha.
Nemalo zmysel zapierať.

„Nie. Ja neviem, či ti to mám povedať.“

Chytila ma za rameno.

„Povedz mi to. Neboj sa.“

Znova mi začali tiecť slzy z očí.

„Preboha! Tak čo sa deje? No tak!“

„Milan ma milenku!“ vyhrkla som rozplakaným hlasom ako malé dieťa.

„Tak toto ti urobil? Hajzel jeden hnusný...“ povedala prekvapene a objala ma. „A ako si na to prišla?“

„Vieš, už dlho som rozmýšľala nad tým, prečo chodí z práce neskoro. Stále samé výhovorky. Ale ešte stále som mu verila. Dnes som však našla rúž na jeho košeli...“

Plač mi znemožnil ďalšie rozprávanie.

„A odkedy chodil tak neskoro?“ spýtala sa a utrela vreckovkou slzy z mojej tváre.

„Asi od začiatku tohto roka.“

„Tri mesiace? Ten jeden drzý, nafúkaný...”

Vtom sa zjavil v izbe jej manžel. Menší, trochu širší, so širokými ramenami a mocnými rukami, ale inak veľmi vtipný a veselý človek. Mal na sebe čierne tepláky a zelené tričko.

„Čo sa stalo?”

„Ale nič, macko,“ odpovedala moja sestra.

„No, nebudem sa do toho miešať. Len som sa prišiel pozrieť, že kde si, lebo chceme otvoriť ďalšiu fľašu a čakáme len na najkrajšiu oslávenkyňu,“ oznámil s úsmevom.

„Hned' tam prídeme,“ povedala Ľubica a poslala mu božtek. On jej bozk opätoval a opustil nás.

„Jarko je právnik. To predsa vieš.“

„Čo? Nie...” zaznel môj plačlivý hlas, spúšťajúci ďalšie potoky slz.

„Tak sa vyplač. Na niečo prídeme. Uvidíš. Ak budeš chcieť, môžeš byť teraz u nás. Máme voľnú jednu izbu.“

Tak toto nie! Nebudem sa pred tým chrapúňom schovávať! Toto jej aj poviem.

„Nechcem sa pred ním schovávať...”

„Schovávať? Prečo schovávať? Napadlo mi, že by bolo lepšie, keby si dnes spala u nás. Pretože keby si spala vo svojom byte, mohlo by to mať pre teba zlé psychické následky. Už veľa žien som musela od tohto liečiť. A on? On by ťa už nemal zaujímať. Keď chce, nech si ide za tou svojou mrchou! Asi za ňou išiel, čo?“

„Ja neviem. Je mi to všetko jedno. Pre mňa už neexistuje!“

„Na druhej strane je to tvoj manžel. Vysvetlil ti, kde bol?“

„Nie.“

„To ti ani nevysvetlil, kde bol?“

„Nechcela som to počuť.“

„Neplač! Podí! Utriem ti slzy, a pôjdeme na to víno. To ti pomôže.“

Utrela mi slzy. Podarilo sa mi trocha sa upokojiť. Vrátili sme sa naspäť do spoločnosti.

4

Moja myseľ, ovplyvnená mojim zničeným svetom, sformulovala vo mne nádhernú myšlienku: „Tak dlho je človek oslňovaný krásou klamu, až z neho celkom oslepne. A keby ešte náhodou videl, skutočný obraz v ňom vyvolá smrť.“ Presne takto som sa cítila. Podvedená a ponížená. Môj mozog ma čím ďalej tým viac zrádzal. Ako keby už nechcel pracovať.

Keď oslava skončila a hostia odchádzali, chystala som sa aj ja ísť domov. Moje telo ma však prestalo poslúchať. Nechcelo sa odlepiť od koženého gauča. Ihneď si to všimla Ľubica.

„Ja som vedela, že ostaneš,“ podotkla.

„Ale ja...“

„Nemusíš sa snažiť. Ako psychologička, dávajúca dohromady pošramotené duše rozvedených žien a mužov, poznám tento stav. Neboj sa! To prejde...“

Ešte šťastie, že máme v rodine takú špecialistku na rozvody. Teda po duševnej stránke. Po právnej stránke je na túto situáciu pripravený jej manžel. Mohli by si založiť firmu Rozvod s.r.o. Ešte im chýba spriaznený sudca do partie...

„Pripravila som ti posteľ,“ ozvala sa po pár minútach Ľubica z vedľajšej miestnosti.

„Ale to si nemusela. Dnes budem spať u teba,“ ozval sa jej manžel s chodby.

Nikto z nás sa nemohol ubrániť smiechu. Konečne sa mi trochu zlepšila nálada. Po chvíli sa predom mnou zjavil.

„To volala na teba? Fuj, ako mi odl'ahlo!“ povedal s vážnou tvárou a utrel si imaginárny pot z čela. Znova mi vykúzlil úsmev na perách.

„Ako sa má Milan?“ spýtal sa nevinne.

Úsmev z mojej tváre zmizol. Vtedy si Jaro uvedomil, že asi narazil na problém, vďaka ktorému ma našiel plakať na ramene v Ľubice v ich spálni. Vtedy sa v miestnosti zjavila jeho drahá polovička.

„Jarko, možno budeš mať nový prípad,“ povedala.

„Nový čo... Preboha!“ Pozrel sa so zvláštnym výrazom na mňa.

Po tvári mi prešla slza.

„Je mi to ľúto,“ ospravedľňoval sa.

„Preto bude dnes spať u nás,“ povedala Ľubica.

„To je jasné. Náš domov je ti vždy otvorený,“ zareagoval.

„Ďakujem. Ste láskaví.“

„Volal ti?“ vyzvedala Ľubica.

„Nie. Už dávno som mobil vyplal.“

„Dobre.“

„Ak vám to nevadí, pôjdem si ľahnúť,“ zašepkala som. Ešte aj ten šepot bol sklesnutý.

Konečne sa mi podarilo vstať z kresla.

„Máš tam pyžamo a uterák, keby si sa chcela vykúpať,“ oznámila Ľubka.

„Ďakujem. Dobrú noc.“

„Dobrú noc,“ ozvali sa tí dvaja starostliví ľudia.

Po krátkej sprche, ktorou som sa snažila zmyť všetku tú imaginárnu špinu, nanesenú na mne manželom vo veľkej vrstve, uľahlo moje telo, zmenené vo svojom vnútri krvavou revolúciou,

do postele. Novým cieľom revolúcie bol oddych, avšak myšlienky dokázali tvrdo vzdorovať revolúcií.

Začala som rozmýšľať aj nad tým, či to všetko nie je jeden veľký omyl. Čo keď sa Milan nechcene zašpinil... o pery nejakej mrchy! Moje nervy! Takto bojovali pozitívne myšlienky s negatívnymi. Aj keď je pravdou, že negatívne myšlienky pôsobili čoraz viac realisticky. Avšak ma začali utvrdzovať v teórií, že by som si mala vypočúť jeho vysvetlenie. Nemala som len tak odísť a nevrátiť sa. Čo keď sa o mňa strachuje. Ale čoby sa strachoval, sviniar jeden! Keby sa o mňa strachoval, tak by sa zjavil na oslave.

Na druhej strane mu však situácia a možná hanba z udalostí z posledných hodín nedovolili prísť sem. Dobre vedel, že moja sestra veľmi rýchlo zistí, čo sa deje. Tiež vedel, že by urobila poriadny cirkus, len aby ochránila svoju sestričku. Taktiež je rúž len jediným dôkazom. Naozaj sa všetko mohlo stať len náhodou.

Teraz som si uvedomila, že bránim muža, ktorý ma zapudil zo svojho srdca. A stále ho milujem. Aká som len hlúpa! Uvedomujem si svoje prepadanie šialenstvu. A podľa toho aj tak budem v nasledujúcich dňoch jednať. Moje šialenstvo vyvrcholí v obrovskú pomstu. Len nech sa teší! Nech odo mňa nadobro odíde s veľkou dávkou hanby! Nech sa mu každá žena, aj tá jeho fíflena, smeje do očí!

5

Hovorí sa, že ráno je múdrejšie večera. Nepravda. Teda aspoň v mojom prípade. Toto ráno nebolo múdrejšie, skôr zúfalejšie a najničivejšie zo všetkých rán. Výčitky svedomia, zlosť a zlé myšlienky mi nedovolili spať. Keď sa nakoniec rozplynuli, tak spánku venovali z dobrej vôle až dve hodiny, keďže môj vnútorný budík ma vzbudil o siedmej. Nech je môj stav akýkoľvek, musím do práce. Z posledných síl som sa prezliekla do šiat zo včerajšej oslavy a vyšla von z izby.

„Je ti lepšie?“ zaznel sestrin hlas z kuchyne. Ona proste vie, vidí a počuje všetko.

„Trochu. Musím do práce.“

Zrazu sa sestra objavila na chodbe.

„No ja neviem... Nemala by si to dnes zabaliť?“

„Nemôžem. Očakávam jedného dôležitého klienta.“

„Aha. Tak by si sa mala trochu upraviť, aby si zapôsobila,“ povedala a ukázala na zrkadlo po mojej pravici.

Prel'akla som sa tej škaredej obludy v zrkadle.

„Tak utekaj do kúpeľne! Potom sa príd' najesť!“

„To už nestihnem. Už teraz meškám!“ zavolala som na ňu, utekajúc do kúpeľne.

Asi to už nepočula. Za päť minút som stihla nahodiť aspoň „základný náter“ na moju tvár.

Zrazu som sa ocitla v aute. O minútu sa auto nachádzalo na ceste do môjho obchodu so šperkmi v jednom obchodnom centre blízko môjho bydliska. Do včerajška aj manželovho bydliska. Ktovie, či mi nevolal? Vytiahla som z kabelky mobil a zapla ho. Nič. Teda nič mi neposlal, ba ani zmeškaný hovor tu nemám. Keby mal aspoň trochu súcitu!

Po pol hodine jazdy bratislavskými cestami a parkovania v podzemnej garáži sa pridali ešte dve minúty zrýchlenej a nebezpečnej chôdze vo vysokých opätkoch k obchodu, kde ma už netrpezlivo čakala Teri.

Teri je mladá, atraktívna plavovláska, ktorá sa rada pohybuje vo svete šperkov, a okrem peňazí potrebuje prax v tomto obore.

A to jej nikto neposkytne lepšie, ako moja maličkosť. Sama som na seba hrdá. V mojom obchode už nakupovali také hviezdy, ako...

„Už som sa zľakla, že neprídete,“ vytrhla ma zo snenia ustrašená Teri. Dnes mala na sebe šaty nápadne podobné mojim.

„Vidím, že si sa riadne na dnes pripravila.“

„To je to najlepšie, čo mám,“ povedala jemným hláskom.

„Aspoň sme perfektne zladené,“ zareagovala som, keď sa mi podarilo kľúčom uviesť do pohybu mechanizmus otvárajúci mrežu ako na stredovekom hrade.

„Dobre teda. Náš dôležitý zákazník príde o hodinu. Preto uvar kávu. Mne silnú, prosím.“

Teri sa síce na mňa pozrela s vyjavenými očami, ale nič nepovedala a išla splniť rozkaz do miestnosti za predajňou. Tiež ma pozná ako svoje topánky a vie, že keď chcem silnú kávu, tak určite sa deje niečo zlé. Moje telo, ktoré si znova spomenulo na únavu, mi ju teraz nastavilo na viac ako sto percent. Sotva som sa usadila na stoličku a pozorovala pulty so šperkmi...

„...haló, ste v poriadku?“ ozval sa mužský hlas.

Otvorila som oči, ktoré uvideli mladého chalana v uniforme ochranky. Za ním stála Teri.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa znova strážnik.

„Áno. Asi som stratila vedomie.“

„Mám zavolať sanitku?“

„Nie. To je v poriadku. Nemohla som v noci spať, tak ma to asi teraz pochytilo.“

„Dobre. Tak ja pôjdem. Majte sa!“

Ochrankár odišiel. Teri s ustrašenou tvárou ku mne pristúpila.

„Čo sa so mnou stalo?“

„Ležali ste na zemi. Nevedela som, čo urobiť, a akurát išiel Juraj, či vlastne ten strážnik, okolo.“

„Je to fešák, že?“

Teri sa usmiala.

„Po akom čase ste ma našli?“

„Asi po piatich minútach.“

„Ďakujem ti. Ideme na tu kávu.“

Presunuli sme sa do miestnosti za predajňou. Gauč urobil dobre môjmu telu. A káva tento pocit ešte zlepšila. Znova sa cítim fit.

„Káva je dobrá. Pomohla mi,“ povedala som Teri po desiatich minútach úporného ticha.

„Čo sa s Vami stalo?“

„Pozri sa. Teraz ti to ešte nebudem hovoriť.“

„Myslela som, že sme priateľky,“ zosmutnela.

„Priateľky si nevykajú!“ odsekla som hrubo.

Terin smutný výraz sa ešte viac zosmutnel.

„Preto si budeme odteraz tykať.“

Jej tvár sa odrazu rozžiarila.

„Aj tak ti nemôžem povedať, čo sa deje. Teraz nie.“

„Musí to byť pre Vás, vlastne pre teba, ťažké.“

„To máš pravdu. Ja...“

„Haló! Je niekto doma?“ ozval sa mužský hlas z predajne.

Naše prekvapené pohľady sa stretli. S rýchlou hasičov, ponáhľajúcich sa k miestu požiaru, sme už stáli znova za pultom v predajni, kde nás vítali dve mužské tváre. Tvár nášho zákazníka číslo jeden, riaditeľ veľkej banky v tomto meste,

päťdesiatročného pána Jarovského a... to snád' nie... toho naničhodníka, toho sviniara, toho...

„Už sme sa zľakli, že ste odišli,“ povedal pán Jarovský s úsmevom. Vždy sa usmieval. U ľudí s kilami navyše je to normálne.

„Predsa by sme neutiekli pred takým vzácnym hosťom, ako ste Vy,“ poznamenala Teri.

„Ó! Vy malá lichotnica!“ pousmial sa ešte viac Jarovský.

„Ale čakali sme Vás až okolo deviatej...“

„Ja viem. Ale o hodinu máme dôležité zasadanie. Že, kolega?“ šťuchol ramenom do boku Milanovi. Ten sa len pousmial.

„Tak sa pod'te pozrieť,“ povedala som, vyťahujúc spod pultu väčšiu drevenú kazetu. Po otvorení sa pred zákazníkmi zaskvel nádherný brilantový náhrdelník.

„Je to nádhera. Taká nádhera, akú si moja Ester zaslúži,“ dodal skromne Jarovský.

„Dám Vám to do darčekovej tašky? Je to grátis.“

„Samozrejme. Rád by som Vám ešte povedal mnoho pekných slov, ale musíme sa ponáhľať. Kde môžem zaplatiť?“

„Chod'te k mojej kolegyni. Ja Vám to medzitým nachystám.“

Jarovský sa na mňa usmial a podišiel k Teri. Situáciu využil Milan a pristúpil ku mne.

„Ahoj,“ pozdravil ma nesmelo.

„Prosím ťa, nehovor so mnou. Je koniec!“

„Dovoľ, aby som ti to všetko vysvetli.“

„Nechcem už nič počuť!“

„Celé je to veľké nedorozumenie. Ja...“

„Už ti neverím ani slovo! Chod' si za tou svojou...“

„Ale no tak! Predsa by ste sa nehádali o tašku,“ zamiešal sa do hádky Jarovský.

Až teraz som si uvedomila, že držím v ruke dve darčkové tašky.

„Nič sa nestalo. Len sme sa dohadovali, kde je moje auto,“ vysvetlil hádku Milan.

„Vy ste jeho žena? Teda Milan, klobúk dole! Takúto ženu by si mal diamantmi zasypávať, a nie ju tajiť. Ja som si myslel, že ste slobodný...“

Hnev v mojom tele sa ešte viac naakumuloval. Tak on ma dokonca tajil! Ďalší dôkaz, že má milenku. Mala som sto chutí mu ďalšiu vylepiť. Bolo treba však k veci pristúpiť s chladnou hlavou a hlavne bez násilia.

„Auto je v podzemnej garáži. Moje ešte neopravili.“

„Opravili. Priviezol som ti ho do garáže. Mohla by si mi dať kľúče od môjho auta?“ povedal a položil kľúče od môjho auta na pult.

Podala som tašku s kazetou Jarovskému a potom kľúče od Milanovho auta, ktoré sa nachádzali v kabelke vedľa mňa na zemi. Aspoň viem, ako sa o kabelku starám.

„Tak sa nehádajte, deti moje!“ povedal s úsmevom Jarovský a otočil sa na Milana.

„Tak pôjdeme. Dovidenia!“

„Dovidenia,“ zaznela zborovo moja a Terezkina odpoveď.

Odišli. Milan sa pri odchode neotočil. Tak to znamená, že je už medzi nami úplný koniec. Teri si to všimla a prišla ku mne. Položila mi ruku na rameno.

„Je mi to ľúto.“